

'Marres Currents #2: Rumour Has It',
de jongste lichting in Marres, Maastricht

HUIZENHOOG ONTDEKKINGSGEHALTE

Verrassend sterk, heel divers en een heleboel talent. 'Rumour Has It' lijkt in kunstcentrum Marres in Maastricht te roepen dat 2014 een goed afstudeerjaar is. Niet dat deze 19 kunstenaars, afgezwaid in Noord-Nederland, Düsseldorf en België, de loop van de kunstgeschiedenis aan het veranderen zijn. Maar wie weet?

Christine VUEGEN

Marres zwingelt een fijne traditie aan. Elk jaar worden jonge curatoren op pad gestuurd om pas afgestudeerde kunstenaars te selecteren. 'Rumour Has It', de tweede episode van 'Marres Currents', is in elkaar gebokst door Héléne Webers en Mels Evers. Ze schuimden eindejaarstentoonstellingen af in Maastricht, Breda, Düsseldorf, Hasselt, Antwerpen, Brussel en Gent. Bovendien ging hun selectie niet over een nacht ijs. Het is dus te verwachten dat ze het neusje van de zalm opdienen. Maar dan nog: de kwaliteit is door de bank genomen opvallend hoog.

Hoe zien de eerste geruchten over de toekomstige kunstscene eruit? Zoeken naar tendensen heb ik opgegeven sinds de jonge kunst zo divers is. Nog niet zo lang geleden was er sprake van de opkomst van schilderkunst, fotografie, nieuwe media en dan weer de beeldhouwkunst, de terugkeer van het narratieve, de vermenging van abstractie en figuratie, de nieuwe romantiek, de verwerking van het modernisme, de exploratie van de geschiedenis en noem maar op. Als er in deze expositie al een tendens is, dan is het de verstrengeling van al die tendensen. Nee, deze tentoonstelling zadelt ons niet op met trends, die eigenlijk altijd voornamelijk uit de koker van curatoren komen.

EERSTE OORDEEL

'Rumour Has It' toont gewoon dat goede kunstenaars hun eigen ding doen, of toch uitzoeken hoe ze dat kunnen doen. Aanknopen bij tradities in de kunst, maar op hun manier toch origi-

neel. In het ruime herenhuis doet het afstudeerwerk van Carolin Eidner (°1984, Kunstakademie Düsseldorf) dienst als blikvanger. Op een slordige stapel van monochrome keramische panelen met brandvlekken werd de minibarbecue aangestoken onder twee paprika's en een courgette. Modernistische abstractie wordt aangetast en een beetje potsierlijk gekoppeld aan het dagelijkse leven. Minstens zo sterk is hoe Griet Moors (°1980, MAD-faculty Hasselt) de schilderkunst

Nee, deze tentoonstelling zadelt ons niet op met trends, die eigenlijk altijd voornamelijk uit de koker van curatoren komen

laat oprukken naar de abstractie en naar de ruimte: een dissectie in drie delen, van een geabstraheerd schilderij tot een soort kleurenwaaier van spaanplaten waarin telkens een vleeskleurig roze terugkomt. Ook niet piepjong, maar ze studeerde eerst voor ingenieur-architect.

Natuurlijk, één werk is niet genoeg om een oordeel te vellen. Sommige kunstenaars leken na een gesprek meer in hun mars te hebben dan wat er te zien is. Dat gold onder meer voor Arnold Wittenberg (°1991, MAD-faculty Hasselt), op

Carolin Eidner, 'Untitled (Party Delay 2)' (detail), 2013-14. Courtesy Caroline Eidner & Natalia Hug Gallery

post met witte prints van bomen, en Laura Van Biervliet (°1991, Sint-Lucas Gent), die een jas van gebruikt schuurpapier aan een kapstok hing. Tom Hallet (°1990, Sint-Lukas Brussel) combineert zelfgeschreven teksten met een object, een beetje zoals Patrick Corillon. Veel te lezen, maar een paar flarden volstaan om de melancholie en de omslag naar de nachtmerrie te voelen. Polien Boons (°1991, Sint-Lukas Brussel) maakt indruk met een zeelandschap van golvende goudkleurige folie, een ventilator, een spotlamp en een gestileerde ladder – een soort redderstoel, maar dan zonder zitje. Of is er toch niet genoeg diepgang?

SCHERPE REFLECTIE

Zelf was ik weg van de 'software performance' van Jerome Daly (°DE 1982, ABK Maastricht). Een projectie van bloemen, denk je, maar het blijken proppen gekleurd papier op de grond. In een andere video, eveneens van bijzonder slechte kwaliteit, houdt een figuur in een dierenpak telkens een gekleurd bordje omhoog. De monitor aan het plafond noemt de kleur, maar meestal heeft de computer het mis. Hilarisch knullig murmelt het werk iets over miscommunicatie en onze spaaklopende relatie met technologie.

Wat te denken van die versnipperde installaties van Mike Moonen (°1990, ABK Maastricht) en Timo van Grinsven (°NL 1985, Sint-Lucas Antwerpen)? Misschien nog te aftastend om te overtuigen. Wel beklijvend is de film 'Undertaker' van Lydia Debeer (°1992, Sint-Lucas Gent) waarin een werknemer van een crematorium een uitvaartceremonie voorbereidt.

De engste ervaring is voor de opgespannen kruisboog van Oliver Blumek (°1988, Kunstakademie Düsseldorf) lopen, dwars door de rode straal van het vizier. Wie het gevaar liever ontwijkt, kan eromheen gaan, op weg naar de opmerkelijke film van R'm Aharoni (°IL 1983, KASK Gent): een mix van oude filmfragmenten van het huwelijk van zijn Jemenitische ouders, af en toe een psychedelische rozet en teksten die alluderen op de verkoop van kind-bruiden in Jemen.

De overige deelnemers zijn Thorben Eggers, Hanne Haesevoets, Evelien Mattheij, Tessa van der Meeren, Vincent Vreeke, Moritz Wegwerth en Simon Weins. Alles samen een uitstekende tentoonstelling, waarbij je soms goed moet opletten om niets over het hoofd te zien.

'Marres Currents #2: Rumour Has It' tot 13 februari in Marres, Capucijnenstraat 98, Maastricht, NL. Open wo-zo van 12-17 u. www.marres.org